

РЕШЕНИЕ

№ 1384

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12999** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР) срещу решение от 09.10.2019г. по нахд № 13224/2015г., постановено от СРС, НО, 9 състав, с което е отменено изцяло наказателно постановление (НП) № НП - 89 от 22.01.2015г., издадено от председателя на ДКЕВР (сега КЕВР), с което на [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 20 000 лв. на основание чл. 206 ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ) за нарушение на чл. 41 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. Посочва се, че КЕВР времево е действала напълно в рамките на закона и е издала процесното наказателно постановление в съответствие с нормите на чл. 34, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН и на чл. 81, ал. 3 във вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Твърди се, че поначало давността се определя като продължителен период на бездействие на компетентните длъжностни лица, което в процесния случай не би могло да се каже за служителите на Комисията, които своевременно и законосъобразно са изпълнили своите задължения. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да

бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се потвърди, алтернативно – в случай, че се установи наличието на допуснато процесуално нарушение, делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав с указания по прилагането и тълкуването на закона.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Церовски, поддържа касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът, [фирма], редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли да бъде отхвърлена. Представя писмен отговор по жалбата, в който излага подробни аргументи. Претендират се разноски.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като взе предвид приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, против подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна е установено следното: На 27.02.2014 г. длъжностно лице на ДКЕВР /сега КЕВР/ извършило проверка на електромерни табла в [населено място],[жк], бл. 148 и [жилищен адрес] и на средства за търговско измерване /СТИ/, монтирани в посочените табла. В хода на проверката се установило, че СТИ с фабричен № 2577247 и абонатен № [ЕГН] било с година на производство 1968 г. и последна метрологична проверка 1968г. В тази връзка проверяващият преценил, че поради изтекъл срок за последваща метрологична проверка на въпросното СТИ, било налице нарушение. С оглед изложеното, свидетелят Б. Б. счел, че от дружеството е извършено нарушение на лицензията и на чл. 206 от Закона за енергетиката, за което съставил АУАН № КРС-1227/01.08.2014, а на 22.01.2015 г. председателят на ДКЕВР (към момента КЕВР) е издал НП № НП – 89.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС е приел, че при издаването на оспореното наказателно постановление са извършени нарушения на административно-процесуалните правила от категорията на съществените. Приел е, че в случая е изтекъл предвиденият абсолютен давностен срок относно съставянето на АУАН за извършено нарушение по ЗЕ.

Настоящият състав намира, че оспореното решение на СРС е правилно като краен резултат, но по аргументи различни от изложените в него.

Настоящият състав не споделя становището на СРС относно изтекли срокове по чл. 34 ал. 2 от ЗАНН от момента на извършване на нарушението и изтекла абсолютна погасителна давност. Посочената разпоредба предвижда два алтернативни срока 6 месеца от откриване на нарушителя или 5 години от извършване на нарушението. В конкретния случай, за да се установи датата на извършване на нарушението следва да се установи, от кой момент е възникнало задължение за извършване на периодични проверки на всеки 6 години. Цитираните в оспореното НП норми на чл. 41 от Правилата предвижда бланкетно извършването на първоначални и последващи проверки на СТИ по реда на ЗИ. Член 26 ал. 1 от ЗИ също предвижда само извършването на проверки. Едва нормата на чл. 43 ал. 4 от ЗИ предвижда, че периодичността на проверките се определя от председателя на ДАМТН със заповед, която се обнародва в ДВ. Не е спорно между страните, че такива заповеди за

определяне на периодичността на проверките са издадени и обнародвани в ДВ, но чак 2010г. и 2011г., а именно заповеди № А – 102 от 05.03.2010г. и А – 441 от 13.10.2011г. Т.е. от момента на приемане на тези две заповеди за първи път възниква задължение за наказаното лице за извършване на проверки на период от 6 години. Преди издаване на тези две заповеди съществува такова задължение за периодични проверки, но същото не е ограничено със срок, поради което не може да се прецени извършването на нарушение. Т.е. от момента на въвеждане на задължението и на неизпълнението му в указания срок и на изтичане на още пет години след това може да се приеме, че е нарушен срокът по чл. 34 ал. 2 от ЗАНН. След като задължението за извършване на проверка на период от 6 години е възникнало към 2010г. и 2011г., то съответно задължението за извършване на първа периодична проверка по тях би възникнало най – рано 2016г. или 2017г. Т.е. към момента на извършване на проверката – 27.02.2014г. – наказаното лице не е било в нарушение и съответно и не може да се приеме, че е започнал да тече срок по чл. 34 от ЗАНН.

Съдът намира обаче, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато нарушение на чл.42, т. 4 и т.5 и на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП е налице несъответствие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация. Според цитираната т. 3.5.2. от Лицензия № Л-135-07/13.08.2004 г., лицензиантът поддържа средствата за търговско измерване на електрическата енергия, доставяна на потребителите, в състояние, съответстващо на изискванията на Правилата за измерване, има и задължението да извършва редовни проверки, изпитвания и контрол върху тях. Съгласно чл. 41 ПИКЕЕ всички средства за търговско и контролно измерване подлежат на първоначална и последващи проверки по реда на Закона за измерванията (ЗИ), Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол и Наредбата за съществените изисквания и оценяване съответствието на средствата за измерване. Чл. 26, ал. 1 от ЗИ постановява, че контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка. Член 43, ал. 4 от ЗИ предвижда, че периодичността на проверките се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН). От цитираните правни норми, посочени в АУАН и НП, следва заключението, че задължение на лицензианта е да поддържа СТИ в съответствие с ПИКЕЕ, включително като осъществява контрол чрез последващи проверки на електромера в срок, указан в заповед на Председателя на ДАМТН. Същевременно като словесно описание на нарушението се твърди същото да се състои в това, че [фирма] не било предприело действия за подмяна на описаното СТИ в определения срок. Чл. 41 ПИКЕЕ, т. 3.5.2. от Лицензия № Л-135-07/13.08.2004 г., чл. 26, ал. 1 и чл. 43, ал. 4 ЗИ обаче не вменяват в задължение на лицензианта да подменя СТИ. Налице е несъответствие между словесното описание на нарушението и визираната в НП правна квалификация, което е съществено нарушение на процесуалните правила, обуславящо отмяната на НП.

Доколкото с оспореното съдебно решение на СРС е отменено НП, но по аргументи различни от изложените от настоящия състав, касационната инстанция намира съдебното решение на СРС за правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Процесуалният представител на ответника

претендира разноси по представен списък в общ размер на 2712 лева, от които сочи, че е претендирал 1356 лв. пред СРС и 1356 лв. пред АССГ. По делото са приложени доказателства за изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лева, но липсват такива за тяхното изрично искане от страна на дружеството пред първата инстанция, поради което не следва да се дължат. Пред АССГ са представени доказателства, че разходите в размер на 1356 лева за адвокатски хонорар и разноси са реално направени и се дължат на основание чл.63, ал.3 ЗАНН(нова, бр. 94 от 2019г.). Възражението на касатора за прекомерност на претендираните разноси, касационният състав счита за основателно, поради което в полза на [фирма] следва да бъдат определени разноси в размер на 500 лв., предвид обстоятелството, че делото не се отличава с фактическата и правна сложност.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София-град,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.10.2019год., постановено по НАХД № 13224 по описа за 2015г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма] съдебни разноси по делото в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: